

Chương 20

TRANH ĐOẠT

Nghĩa cùng vợ và con trai đến nhà ông bà nội để ăn cỗ. Hôm nay chủ nhật, là ngày giỗ của ông nội Nghĩa.

Nhà bố mẹ Nghĩa nằm trong một khu phố cũ của thành phố Phủ Lý. Ngôi nhà cao 3 tầng, dạng nhà phố. Tầng một là phòng khách, bếp. Tầng hai là phòng của bố, mẹ Nghĩa và phòng thờ, tầng ba của cậu em Hiếu và sân thượng.

Đồ đạc trong nhà tối giản, vừa đủ cho một gia đình công chức trung bình.

Bố, mẹ Nghĩa rất tôn trọng quyền tự do của con cái. Khi Nghĩa dẫn người yêu về nhà giới thiệu và chọn ngày cưới hỏi, bố mẹ Nghĩa ngấm nhìn, hỏi một vài câu và đồng ý ngay. Khi Hiếu dẫn người yêu về nhà giới thiệu, bố mẹ cũng đồng thuận. Tất cả bắt nguồn từ mẹ Nghĩa, bà có một tình thương yêu con cái vô bờ, lúc nào cũng lo cho hai con và cố gắng tạo điều kiện cho chúng trở thành người tốt. Chúng yêu quý ai, bà cũng ủng hộ.

Bữa cỗ có 7 người, bố mẹ Nghĩa, vợ chồng Nghĩa và con trai, Hiếu và người yêu. Người yêu của Hiếu đã quen với gia đình, nên như một nhà.

Trong lúc ăn cỗ, mọi chuyện đều hướng về Hiếu và bạn gái, muốn có thêm thông tin từ hai người. Bạn gái của Hiếu lên tiếng trước:

- Bố mẹ con lúc nào cũng giục và cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho lễ cưới. Nhà bố mẹ con hiện là một biệt thự rộng lớn. Phòng của con và anh Hiếu như một căn hộ. Anh ấy về đây chẳng phải lo gì cả. Bố con là một trong những lãnh đạo của tỉnh, sẵn sàng

tạo điều kiện cho anh ấy có vai trò ở Sở Xây dựng. Vậy mà đến bây giờ con vẫn chưa hiểu là anh Hiếu còn băn khoăn điều gì mà chưa quyết.

- Thôi em dừng lại một chút để mọi người ăn cho vui vẻ có được không? Hiếu nhìn cô bạn gái và nhắc nhở.

Nghĩa cười và nói xen vào:

- Cô cũng cho phép để em trai tôi làm những gì ra dáng một chút đàn ông chứ. Tôi và nó có nhiều cái khác nhau, nhưng giống nhau ở chỗ: Thích sự chủ động và suy tính, ghét cái gì tẻ nhạt và chán chường. Tôi thì thích những gì để có tiền. Nó thì chỉ muốn chủ động về thời gian để theo đuổi về chuyên môn kiến trúc.

Nghĩa dừng lại và hỏi:

- Cô và cậu Hiếu quen nhau bao lâu rồi nhỉ?

- Dạ, được 6 tháng.

- Tôi và vợ tôi yêu nhau 6 năm mới cưới, trong đó có 3 năm tôi đi bộ đội.

Mẹ Nghĩa nói chen vào:

- Không so sánh như vậy được con ạ. Bố và mẹ lấy nhau do cha mẹ sắp đặt. Trước đó, mẹ không hề biết bố các con. Song khi sống với nhau, nhất là khi có các con, bố mẹ cùng chia sẻ và hiểu nhau hơn, tha thứ và gắn bó với nhau hơn.

- Đó là ngày xưa, mẹ ạ. Con có một số bạn đã xây dựng gia đình. Vợ chồng chúng lúc nào cũng tranh luận và cãi vã, suốt ngày chỉ trích và quy kết nhau về đủ mọi thứ, từ chuyện ghen tuông, oán giận đến hối tiếc. Ngày trước yêu nhau thế, nay như người xa lạ. Hai đứa ly dị vợ rồi.

Nghĩa quay sang phía người yêu Hiếu và nói:

- Cô và cậu Hiếu chắc còn có nhiều chuyện để chia sẻ và bàn bạc để đi đến thống nhất việc cưới xin.

Bố Nghĩa không nói gì, ông nhấm nháp chén rượu. Trong thiên hạ, nhiều gia đình anh em chém giết lẫn nhau, con cái chửi bới cha mẹ. Nhìn hai đứa con trưởng thành, yêu thương nhau, quý trọng cha mẹ, còn điều gì hạnh phúc hơn thế.

Mẹ Nghĩa đã ăn xong, đón cháu nội để vợ Nghĩa ăn cơm. Bà đưa tay bịt tai cháu lại và cười nói:

- Cháu của bà không nên nghe những lời tranh luận này. Khi cháu lớn lên, cháu sẽ tự quyết định làm những gì mà cháu cho là tốt đẹp nhất.

*

* *

Sau khi bán được một số thạch trụ, Nghĩa đã kiếm đủ tiền để mua ô tô, sắm sửa thêm một số thứ cho bản thân và tăng lương cho nhân viên của công ty. Mấy chủ nhật gần đây, đã sắm được gậy, bóng và trang phục để tới tập tại sân golf Kim Bảng, Hà Nam.

Cách đây vài tuần, một vị khách do A Cường giới thiệu đã tới công ty. Ông ta giới thiệu là người Hồng Kông. Tập đoàn của ông ta là một tập đoàn bất động sản lớn, đang đầu tư xây dựng một số nhà máy tại khu công nghiệp thuộc tỉnh Hà Nam. Ông ta muốn thu gom một số thạch trụ đá và chạm khắc đá cổ, để phục vụ cho việc xây dựng một công viên với quy mô lớn tại Việt Nam và ngỏ ý muốn hợp tác lâu dài với Nghĩa.

Nghĩa đã đi khắp để tìm kiếm mặt hàng mà vị khách đặt mua, không chỉ tại Hà Nam mà xuống cả tỉnh Ninh Bình. Kết quả thật phần khởi. Đã thu gom được gần 20 thạch trụ nữa và kiếm được một số tiền đáng kể.

Ông khách cũng như A Cường luôn hỏi về vị trí của các thạch trụ thu gom được. Sau một thời gian tích lũy kinh nghiệm, Nghĩa có thể tự tin điền vào bản đồ vị trí của từng

thạch trụ và dẫn nhân viên của ông khách đến từng địa điểm tìm thấy thạch trụ.

Ông khách rất ngợi khen Nghĩa về điều này và đã gửi lại một phong bì tiền thưởng 50 triệu đồng.

Cả gia đình đã nhìn Nghĩa với con mắt khác. Kể cả cậu em đối nghịch về mọi mặt, giờ đây cũng ít to tiếng với anh trai hơn và trong con mắt đã có phần nào kính nể người anh biết cách vượt qua các quy tắc làm ăn thông thường và dám tìm kiếm các cuộc phiêu lưu.

Song cuộc sống không phải chỉ có màu hồng, Nghĩa cũng nhận được những ánh mắt ganh tỵ của một số vị kinh doanh đồ cổ trước sự thăng tiến của anh.

Bản thân Nghĩa cũng cảm thấy sự nguy hiểm của nghề này, vì gần như nằm ngoài vòng bảo vệ của pháp luật, luôn tự động viên mình phải bình tĩnh trong những tình huống cấp bách và sẵn sàng đứng dậy nếu vấp ngã.

Muốn có nhiều tiền thì phải chấp nhận những công việc nhiều rủi ro. Nghĩa nghĩ vậy và chợt nhớ: Sáng mai phải tới một khu đô thị mới để tìm mua một lô biệt thự.

*

* *

Sáng sớm Nghĩa xuống một khu đô thị mới ngay tại trung tâm thành phố Phủ Lý để tìm địa điểm mua lô đất biệt thự. Xung quanh đã có nhiều biệt thự xây dựng với vẻ ngoài hoành tráng của những người có nhiều tiền của.

Đang xem xét kỹ một lô đất rất ưng ý, dù đắt cũng phải mua bằng được, thì có điện thoại báo phải về công ty ngay.

Nghĩa quay xe đi về công ty.

Đến nơi, Nghĩa không còn nhận được công ty của mình nữa. Tất cả như sau một cơn bão lớn. Công nhân mặt mũi căng thẳng

đang đứng chờ lệnh của Nghĩa. Người nào, người nấy vẻ cuồng giận, lăm lăm tay dao, tay gậy để kéo đến trừng trị những kẻ đã gây ra điều này.

Cậu xưởng trưởng lên tiếng với giọng rất bức xúc:

- Khi bọn em đến làm, thì chỉ thấy bác bảo vệ say rượu vẫn còn nằm ngủ. Văn phòng hầu như bị úi phẳng, nhà xưởng thì bị sập một góc.

Nói rồi cậu xưởng trưởng đưa cho Nghĩa một tờ giấy, bảo rằng tìm thấy trên ngực bác bảo vệ. Tờ giấy như một tối hậu thư với dòng chữ: *"Đã thống nhất về địa bàn"*.

- Chắc là của lão Hiệp rồi.

Nghĩa nhìn và đoán rằng, sau khi chuốc rượu cho bác bảo vệ say tại phòng thường trực, chúng đưa một xe ủi vào san phẳng văn phòng và đánh sập nhà xưởng, công khai trước thiên hạ như là đang làm công tác chuẩn bị mặt bằng xây dựng, chỉ trong vòng nửa tiếng. Việc này không thể nhờ công an, có khi còn không kiểm soát được tình hình.

Còn tờ giấy với chữ *"về địa bàn"*. Đúng là cách đây một năm, Nghĩa đã thống nhất với lão Hiệp về việc phân chia địa bàn thu gom đồ cổ.

Nhưng vấn đề là người mua hàng. Họ có thu mua theo địa bàn thu gom đâu. Họ chỉ mua hàng từ một số người mà họ cho là tin cậy. Có thể những người mua hàng không thích dính dáng tới những người liên quan đến ma túy hay những việc mà chính quyền để ý, như kiểu lão Hiệp.

Chắc vì ghen tỵ mà lão Hiệp cùng với đám tay chân của lão làm như vậy.

Đồ đạc văn phòng không có gì giá trị. Giấy tờ chính của công ty Nghĩa luôn để ở nhà. Có máy tính xách tay với rất nhiều thông tin thì luôn mang theo bên người. Nhà xưởng bị sập một góc, song thiết bị cắt, đẽo đá vẫn còn nguyên vẹn.

Suy nghĩ một chút, lấy lại bình tĩnh, Nghĩa nói với mọi người:

- Chú ý đây. Chúng ta không chơi trò chơi đáng xấu hổ của bọn chúng. Chúng ta khác chúng. Không ai được kể lại việc này, thậm chí với cả người thân. Chỉ giải thích với họ rằng, công ty đầu tư xây dựng mở rộng sản xuất. Mọi người không đục đẽo đá nữa mà chuyển sang phục vụ việc xây dựng. Hai tháng sau, chúng ta sẽ có cơ sở mới khang trang hơn.

Nghe Nghĩa nói, mọi người tạm an tâm và cùng thu dọn đồ đạc.

Nghĩa gọi điện cho Hiếu nhờ giới thiệu hãng cung ứng nhà công nghiệp để dựng nhà xưởng mới nhằm mở rộng sản xuất.

Nghĩa gọi điện cho ông khách người Hồng Kông báo rằng tuần sau sẽ cung cấp một số thạch trụ nữa với kích thước lớn tìm được tại Hoa Lư, Ninh Bình và có thể là một số tượng, được cho là do các vị vua Đại Việt khi mở rộng lãnh thổ đã chiếm được mang về để trấn yểm tại một số vị trí huyệt đạo quan trọng.

Nghĩa đến sát đồng tàn tích của trụ sở văn phòng và nhìn vào bên trong. Tủ tài liệu chỉ bị sập xuống. Anh gọi người xuống bới và chuyển tủ ra ngoài. Tài liệu bên trong vẫn còn. Nghĩa lật tìm kiếm và chỉ lấy lại bản đồ đã đánh dấu vị trí của các thạch trụ.

Nghĩa gấp bản đồ cho vào cặp:

- Mình cần phải có tiền, để chu cấp cho cha mẹ, mua một ngôi nhà khang trang cho gia đình và trả lương cao hơn cho công nhân. Khi mình có nhiều tiền, những kẻ phá mình như hôm nay phải đến tận đây để xin chuộc lỗi.

Nghĩa ngồi vào trong xe và trong đầu vẫn tiếp tục suy nghĩ: Song cũng phải tính, vì thạch trụ và đồ cổ không thể vô hạn. Phải dành tiền đầu tư cho sản xuất, mua sắm trang thiết bị. Nhưng sản xuất cái gì, bán cho ai để có tiền cũng cần phải tính toán kỹ.

Sự việc hôm nay liệu có bắt nguồn từ nguyên nhân nào khác gắn với sự may rủi, khi mình động chạm đến các thạch trụ?

Có khi phải hỏi cậu Hiếu xem có ý tưởng nào mới không. Khó cũng phải làm, chứ không thể quay lại làm công ăn lương như ngày xưa được nữa rồi. Chưa kể còn liên quan đến chú Đạt và việc tiếp nhận toàn bộ sự nghiệp của chú ấy sau 5 năm nữa. Phải có tiền để dành cho việc này.

*

* *

Nghĩa đi xe xuống nhà lão Hiệp. Nhà lão nằm ở một góc đường tại thị trấn Đồng Văn. Công trình xây dựng trên một lô đất rộng hàng ngàn mét vuông, cao 5 tầng với kiến trúc sao chép một lâu đài cổ thời Phục Hưng ở châu Âu, trong các bộ phim về đề tài mạo hiểm, kinh dị.

Nghĩa dừng xe, xuống bấm chuông cổng. Một người hé cổng và nhìn như có ý hỏi.

Nghĩa nói:

- Vào bảo với ông Hiệp là có anh Nghĩa đến.

Một lúc sau, thấy lão Hiệp ra với vẻ mặt ngạc nhiên và mời Nghĩa vào nhà.

Sân rộng và đầy xe, trong đó có nhiều xe biển xanh của quan chức.

Lão Hiệp giải thích: Hôm nay nhà tôi có việc tổ chức lễ ăn hỏi cho đứa đầu. Tôi vừa đi Hà Nội về. Anh vào đây.

Nghĩa vào phòng khách và rút tờ giấy có dòng chữ: “*Đã thông nhất địa bàn*” đưa cho lão Hiệp. Lão Hiệp nhìn tờ giấy và nói:

- Anh Nghĩa cũng biết đây không phải chữ của tôi mà. Trong một lần uống say, tôi có nói những điều gì đó về anh. Mấy thằng quân của tôi nẩy ra một kế với ý nghĩ là làm tôi hài lòng. Khi tôi về mới biết. Tôi đã đuổi việc thằng đó rồi. Nếu anh

muốn, tôi sẵn sàng loại bỏ nó. Tôi định xong việc gia đình sẽ gặp anh để nói chuyện.

Nghĩa nhìn lão Hiệp và nghĩ chẳng biết lão nói thật đến đâu.

Nghĩa nói:

- Tôi luôn tôn trọng ông. Chúng ta đã phân chia địa bàn khai thác. Toàn bộ phía Đông bắc của Hà Nam thuộc địa bàn của ông. Tôi không bao giờ bén mảng đến. Còn việc khách tìm đến mua hàng của ai, không phải là chuyện của tôi và ông, mà đấy là việc của họ. Tôi và ông không quyết định được.

- Tôi biết. Lão Hiệp nói với vẻ chịu đựng và cho người gọi vợ con lên để chào Nghĩa.

Khi vợ con lão Hiệp lên phòng khách. Lão giới thiệu:

- Đây là vợ tôi, bà ấy theo đạo Phật, ăn chay trường, lúc nào cũng niệm Quan Âm Bồ Tát Nam Hải từ bi cứu khổ, cứu nạn. Đây là con trai cả và vợ tương lai của nó. Hai đứa đã học xong đại học, đang ở và làm việc tại Hà Nội. Đây là cô út cũng đang đại học.

Lão quay sang gia đình lão và giới thiệu:

- Đây là anh Nghĩa, giám đốc một công ty sản xuất đồ đá như bố. Gia đình anh Nghĩa hiện đang chuẩn bị làm thông gia với gia đình một lãnh đạo tỉnh Hà Nam.

Nghĩa chào mọi người và mọi người chào lại.

Lão Hiệp khoát tay để mọi người ra ngoài. Lão nói:

- Tôi có hai đứa con, song đứa nào cũng có sự nghiệp riêng. Chẳng đứa nào theo nghiệp của tôi cả.

Lão dừng lại và nói tiếp với vẻ thỏa hiệp:

- Tôi mong những hiểu lầm qua đi và thật sự luôn muốn được hợp tác với anh.

- Rất cảm ơn ông. Gia đình ông đang bận. Tôi xin phép về.

Lão xoa hai tay vào nhau và nói:

- Mong sớm gặp lại!

Lão Hiệp nói xong và tiễn Nghĩ ra đến chỗ để xe. Đợi xe của Nghĩ ra hẳn khỏi cổng lão mới quay vào nhà.

Trên xe, Nghĩ suy nghĩ: Lão quá khéo trong việc chối tội, hòa giải. Không biết trên đời này, những kẻ vốn tàn bạo và ác độc như lão Hiệp có thể thay đổi tâm tính được không?